

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΜΗΛΙΑΣ

ὡς χρυσου Ν. ημεροδ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΑΛΥΒΙΩΝ
ΔΗΜΟΣ
ΣΑΡΟΝΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ ΜΗΛΙΑΣ

ΥΜΝΟ ΧΡ. ΝΙΚ. ΠΕΤΡΟΥ

Δευτεροποῦς Φυλογογίας.

Μία τῶν γνωστέρων καὶ γνωριωτέρων παραδόσεων ἐξ ἐμείνων αἰώνων κινούμενη ἐν τῇ φασίᾳ τῆς ἑλληνικῆς φαντασίας κυριαρχοῦσα ἐν Παραλλήλου ευρωπᾶδος τῆς ἑλληνικῆς γυγῆς καὶ προφοδοποῦσε τοῖς ἔθνεσιν αὐτῆς ὡς εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ ἡ παραδό-
 σις περὶ τῆς Κόκκινης Μηλιάς.

Ἐκείνῃ ὡς γνωστόν, μία τὸ ἀρχαῖον καὶ θεικόν συμβάν τῆς ἀγῶνης μαρτυρεῖται περὶ παραδόσεων καὶ θρύλων, τοῖς ὁποῖοις ἐν συμ-
 μαῖς ἐκκινουμένη ἀγαμέμνων ἐξέτασεν ἡ ἑλληνικὴ φαντασία ὡς
 σταθρὰ καὶ πορὶχρῶμος ἄλλῃ ἤρχεται νὰ περιβάλλῃ τὰ τραγικά
 ἑμῶν γεγονότα, τὰς περιστάσεις τῆς ἀγῶνης, τὴν τύχην τῆς ἁγίας
 Δοφίας καὶ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου ἀντιπράξου,

Ἀλλὰ καὶ ὅτιον περὶ τῆς ἀγῶνης, ἑσπερὶ δευτέρου ἀγῶντος ἡ ὁρμή
 καὶ πύξανον αἱ ἐκκινῶν τῶν τούτων, ἐντὶ ἀντιθέτως ἐξελι-
 γνῆτο τὸ κράτος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ περιερίζε-
 το παρὰ τοιοῦτον πρόπον, ὥστε νὰ ἐκάρχῃται μέγαροι φόβοι καὶ
 παλαιὰ διαμεθίσκεις περὶ τῆς παλαιῆς διαμεθίσκεις αὐτοῦ ἐκ-
 κυρόρου διαφόροι γυνδορορητικαὶ ἐροχέουσαι τὴν ὥσιν τῆς Κωνσ-
 ἁγίας καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Κοιμημένου βασιλεως,
 ὅπως παρὰ Ἀγγελοῦ ἐσάδων δὲ μεταδιώξη τοῖς τούτων
 μέχρι Μονοδινδρίου ἡ παρὰ τὴν καὶ ἡμῶν παραδόσιν μέχρι
 τῆς Κόκκινης Μηλιάς.

Ἀλλὰ ἡ εἶναι Μονοδινδρίου, ὡς ἡ ἑσχέσις αὐτοῦ περὶ τὴν ἡμε-
 ῖραν παραδόσιν καὶ ὡς εἶναι, τοῦτο πρῶτον, τὸ ἐκκινῶν τῆς

Κόμμεντος Μητιάς δὲ εὐραδαθήσωμεν ἐν τῇ μιανῇ ταύτῃ μεγάλῃ
να ἐξυπνάσωμεν καὶ νὰ ἐξακριβώσωμεν περὶ τὸ δυνατόν.

Ὁ Πορίμης τὸν ὁποῖον ἔχομεν ὡς βοήθημα, ἐν τῇ παραγραφῇ « ἡ κώ-
ρη καὶ ἡ Ἁγία Σοφία π τῶν παραδόσεων αὐτοῦ² ὁμολογεῖ περὶ
Μονοδένδριον καὶ γὰρ οὐ τὸ πρῶτον ἡ γῆτις ἀφανιστὴ ἐν τῇ ἐσχάτῃ
τῶν ὁράσεων τοῦ Δανιὴλ (ἐν βιβατίου χειρογράφου τοῦ γένους τοῦ 14^{ου} αἰ.)³
ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ Μεγαλοκτοντος Βασιλέως, ὅπως τὸ ἐν πρῶτον
τῶν ἀντικειμένων νὰ φανῇ τὸ ἔκτερον νὰ βασιλεύσῃ καὶ τὸ ἐσθλόν
πρῶτον νὰ ἐκδιώξῃ μέχρι τοῦ Μονοδένδριον.

Τὸ Μονοδένδριον, ὅπως ἐπίσης γὰρ ὁ Πορίμης, ἀναφέρει καὶ ὁ
εὐχρονος ἱστορικός τῆς ἐκείνης Δοίμας, ὅπως ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ
γὰρ « Τότε τρεῖς ἔχονται οἱ τούρκοι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι περὶ αὐτοῦ
αὐτοὺς κώπτοντες καὶ ἐξαλείφοντες καὶ ἐν τῇ πόλει καὶ αὐτὸ
τῆς Δύσεως καὶ αὐτὸ τῶν τῆς Ανατολῆς μερῶν, ἕως ὅριον περὶ
αὐτὸ ἐν τῷ παλαιῷ Μονοδένδριον. »⁴

Καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τῆς ἀκρίβειας ἀμυγῶν περὶ
τῶν τούρκων:

« Νὰ ὁρίσῃ αὐτὸ καὶ τοῦ ἡγῶν ἐπὶ Μονοδέν-
δριον

καὶ αὐτὸ τὸ μετρίμμενον οὕτως μέχρι νὰ
παύσῃ »⁴

Ποῦ ἔμελλε ὅμως τὸ Μονοδένδριον τοῦτο εἶναι δυνατόν νὰ χερσίζωμεν

1) τομ. β' σ. 670 κτ.

2) τὸ βιβλίον τοῦ Vassilief « Αἰετοφά (καλο-βυζαντινά) », τὸ ὁποῖον
διαγαρβάνει περὶ τοῦ γυνήματος, εἰν ἡδονήδων δυστυχῶς νὰ ἴδω
δότε ὡς οὐδέμιαν τῶν ἡμετέρων βιβλιοθηκῶν ἔχον.

3) Κεφ. 39 σ. 289-90 ἐκδ. Βοη.

4) σ. 224 ἐκδ. ἐλλείπει.

Ὁ Δούμας ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονεύοντι χωρὶς τοῖς αὐτῷ εἰς
τὰ ὅρια τῆς Περσίας. Κατὰ τὸν ὅρον εἶναι ἀγνῶστὴ ἡ ἐξαρχία
τοῦτον φέροντος ἀρχαῖον τὸ ὄνομα τοῦ Μονοδένδριον ἐκείνης δὲν δύνα-
μιδα νὰ ἐξακριβώσωμεν. Ἀλλ' ἐμὲν τὸ δῶτον σαφὲς φαίνεται ἡ ἀπαρά-
δοξις εἶναι ὅτι τὸ Μονοδένδριον θεωρεῖται ὡς πατρὶς τῶν τούρων
ἢ τοῦ Μωάμεδ. Ὡς πατρὶς τῶν τούρων φέρεται αὐτῷ ὁ Ὀρμενιότις τῆς
Κωνσταντίνου ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονεύοντι εἰς τοὺς ὡς πατρὶδα δὲ εἰς ἀπαρ-
χήν τῶν τούρων ἢ τοῦ Μωάμεδ θεωρεῖται τὴν Κόμνην Μηχίαν
ἢ ἡμετέρα πατρίδοις.

Ὅθεν ἐκείνῳ φερόμεν ἐν τῇ ταυτότητι τῶν σημασιῶν τῶν
δύο πατρίδων ὅτι τὸ Μονοδένδριον τῶν σαγματοτέρων ἀντιστοιχεῖ
πρὸς τὴν ἡμετέραν Κόμνην Μηχίαν, τὴν ὁμοίαν τοῦτον χωρὶς αἱ
ἐκείνην πατρίδα πατρίδοις τοῖς αὐτοῖς καὶ μάλιστα λίαν ἐκείνῳ ὁ
Βεζυρβός εἰς τὸ γνωστὸν αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος Πα-
λαιολόγος 77:

«Ὁ Βασιλεὺς δὲ ἐπιδοῦναι τῇ ἐσθίᾳ τοῦ δαδράζου
καὶ εἰσαγγεῖν τὴν νὰ μὴ εἰς ὅσον τὸν βασιλεῖα
τὸν τούρκο νὰ χωρῇ»

καὶ χύμα, χύμα δὲ τὸν ⁷⁹πατέρα νὰ τὸν ἐπιάξῃ
εἰς τὴν Κόμνην Μηχίαν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἥρω
αὐτοῦ εἰς νὰ μὴ χωρῇ. 77¹

Ἀλλὰ εἰς τινος χρόνου καὶ ὡς ἡ ὀνομασία Κόμνην Μηχίαν ἐκεί-
νην δὲν δύναμιδα ἐξακριβώως νὰ ὀρίσωμεν.

Ὁ Πορτὺς εὐνοεσιμῶς ἐξελάττει τὰ ἀρχαῖα δὲν φαίνεται εἰς τὸ
σημαίνει τοῦτο ἐξακριβῶς ἐρμηνεύει. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀρχαῖα τῆς γίγ-
ως εἶναι τούρκοι καὶ γίγναι ὅτι οἱ τούρκοι Κόμνηνον μῆγον καλοῦ-

1) Ἀνθ. αὐρα 6. 63.

ὡρχεῖται γὰρ ὅτι πρῶτος αὐτὸς πατέριμα γινώσκων ὡς τὴν Δύσιν
τὴν τουρμικὴν προφητείαν, τὴν ὁμοίαν εἶχεν ἀκούσει ἐν τῇ μα-
κρᾷ αὐτοῦ αἰχμαλωσίᾳ κατὰ τοὺς τουρμιο-οὐχισμοὺς ὁμοίους
ἀρξαμένους πρὸ 1520, καὶ τῆς ὁμοίας μάχης εἶχε δημοσιεύσει τὸ
πρῶτον τουρμικὴ διὰ γαλιτικῶν χαρακτήρων.

Ξυνεχίζων ὁ Ξιδερὶς εἶπεν ὅτι ὁ Γεώργιος πηροφορεῖ ἡμᾶς ὅτι ἡ
ἐν λόγῳ προφητεία δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ Κορανίῳ, ἀλλ' ἐν παλαιῶν
τουρμικῶν βιβλίοις. ἀποφαίνεται δὲ τοσοῦτον μεγαλύτερον εὐασμου
ἐν μέρος τῶν τουρμικῶν παύσεων ἐπισημῶσαν τὰ ἐν τῷ πρῶτῳ
αὐτῆς μερὶ ἀναφερόμενα. Ἀλλὰ μέγα γινώσκων καὶ γόπον ἐμῶν
ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διωγμοῦ αὐτῆς μέρος περὶ τῆς ἐλληνικῆς γί-
νως τῆς ὁμοίας ἡ παραφραστικαὶς ἐν διαφόροις ἰδιαιτέροις χρόνοις.
δίδου ἄλλοι μὲν τῶν τουρμικῶν βιβλίων παραδέχονται ὅτι δὲ συνβῇ
αὐτῇ μετὰ 600 ἀπὸ τῆς παλαιότητος, ἄλλοι μετὰ 1200, καὶ ἄλ-
λοι ἐξ ἑσῶς μετὰ 4380.

Ἐπειδὴ ὁ Ξιδερὶς παραδέχεται τὸ πρῶτον τῆς τουρμ. προφητείας
διὰ γαλιτικῶν καὶ ἐλληνικῶν χαρακτήρων καὶ ἐξητάζει τὰ αὐτῶν
ἐν ὅλῳ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν παράδοσιν εὐρίσκει παρὰ τὴν
ὑπάρχουσαν μεταξὺ αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν γενικὴν ἐννοίαν συμφω-
ρίαν καὶ τὰς ἐξῆς ἀντιθέσεις. Α' ὅτι ἡ τουρμικὴ προφητεία εἶχε
νόμιστον μῆγον ἐντὶ ἡ ἡμετέρα παράδοσις ὁμοίᾳ περὶ Κο-
μινῆς Μυκῆς. Β' γὰρ ὅτι τὸ «νόμιστον» ἐν τῇ τουρμικῇ
γινώσκων παλαιῶν κρημνιστῶν, τὸ δὲ κρημνιστῶν, ὡς ἀναφύεται ὡς
προσδιορισμὸς τοῦ Μήγον ἐν τῇ τουρμ. προφητείᾳ, σημαίνει ἐπὶ-
δρὸς ὡς ὁ ἀποδραμεύμενος δίδηρος καὶ οὐχὶ νόμιστος. Καὶ γ' ὅτι ἡ
τουρμ. παράδοσις τὰ αὐτὰ τὸ Κόμιστον Μῆγον ὡς τὴν Εὐρώπην,
ἐντὶ ἡ ἡμετέρα τοσοῦτον τὴν Κόμιστον Μυκῆν ὡς τὴν
Ἀσίαν.

Ἀποδίδου τὰς διαφορὰς ταύτας ὡς ἀναφύεται καὶ συνηχημένον ἀνι-
στῶν τῆς προφητείας παρὰ τοῦ Γεωργίου. Εὐρίσκει μετὰ ταῦτα ἑ-

νισα τῆς ταπεινότητος τῶν δύο γεγραμμένων ἡρώων τῆς ιεροφειδίας,
αἱ ὁποῖαι ἐκδοξαριστὶν μὲν τὸ ἐπιρρημα δόξαι, ἀποδείξαντες τὴν κα-
ταγὰδα τῆς παραδόσεως. καὶ ὑποδείκνυσι ὅτι ὡς ταύτην εἶναι
ἐχρησμένως φράσις σημαίνουσα τὸν ιωταριστὴν ἄλλοι, ὅπως χαρίζεται
τῇ Μεγαλῇ Ἀσίᾳ αὐτὴ τῆς Μυρίας.

Καταγὰς δὲ ἔγχεος ὡς ἔχουσιν: <ὅτι δυνάμειδα τὰ συμβαλλόμενα ἐπὶ
μὴν τῆς τουργικῆς ιεροφειδίας ἢ παραδόσεως εἶναι ὅτι διαπορεύμενός
εἰς ἐπὶ τῆς ἑσυχίας τῆς ὀρμητικῆς αἰώνιας ἐξουσίαν τῶν τουργι-
κῶν ὁδῶν διὰ τοῦ Λουκιανῶν Λουκιανῶν εἰς τὴν οὐχαρίαν πο-
δοῦμενος ἐξήγειρεν τὴν χριστιανικὴν γαῖαν ἐν ἡμῶν ὁδοῦν με-
γάλῃ καὶ ὁδοῦν δεικνύοντα ἀποδείγματα διὰ τοῖς τούτοις δι-
επὶ τῶν τῶν αἰώνων ἐξήγειρεν εἰς ιεροφειδίαν. ἐπὶ δὲ τῆς
ἡμετέρας παραδόσεως ὅτι αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τῆς
ἀρετῆς τοῦ Γεωργίου τῆς τῶν ταχῶς διαδοχῆς ἐν τῇ
Αἰῶνι διὰ τῶν ἀγίων τῶν ἐκδοχῶν, τοῦ Κομνίου Μήρου μετα-
πραδόντος εἰς Κόμνην Μηνίαν.>

Πῶς ὅμως ἡ μεταπρασις αὐτῆς ἐγένετο ὁ Λεονίδης δὲν ἐξηγεῖται
ἡμῶς ἐμφανέως τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπὶ τοῦ ζητήματος νομι-
ζομένη ἐν ὁρίοις ὅτι αἱ ἀντιθέσεις, τὰς ὁποῖας ὁ Λεονίδης ἀντί-
κειν μεταξὺ τῶν δύο παραδόσεων εἶναι αὐτῶς φανερὰ. Καὶ
προνοοῦμεν ὅτι ὁνομασία Κόμνην Μηνίαν εἶναι ἐξήγετο τοῦ αἰατο-
γέτου ὅρου τοῦ Μονοδεδίου, ὅπως ἐξηγήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ Κομ-
νίου Μήρου τῆς τουργικῆς παραδόσεως, ἐγένετο ἐν τῇ φαντασίᾳ
τοῦ γαυ Κόμνην Μηνίαν.

Ἐποδοχὴ δὲ ἐξήγετο ἐν Ἀσίᾳ καὶ ὅσον μόνον ἐν ταύτῃ περι-
στέλλει εἶναι δυνατὴ ἡ ἐμφανέως καὶ ἐκδοχῆς τῶν ἐξ-
ηγητικῶν πόνων ὅπως διὰ τὴν ἐμφανέως τῶν τουργικῶν ἥτοι ἢ
ἐν ἑξῆς τῶν Κομνίου Μήρου.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν πρώτην ὁδὸν τοῦ Λεονίδου παρατηροῦμε-
νην ἀντιθέσιν νομίζομεν ὅτι ὁ ἐξηγητὴς γαυ δὲν μετέφρασε

καὶ ἡ ζῆλον τὸ τουργικὸν καὶ τὴν ἐκπαῖνον ἐκδρόν καὶ οὐκ ἔστι
 μιν, ἀλλ' ὅτι πρὸς τὸ προσδοκῶν Κόμιν ἐν ἐναρτήσῃ ἴσως
 πρὸς τὸ δένδρον Μήνη καὶ πρὸς τὸ μῆλλον πρὸς τὸ ἐκδρόν καὶ
 χρώμα τῶν Μήνων, ἀπὸ ὧν ἄλλωτε δὲ γνωρίζονται καὶ διὰ τοῦ-
 ον λόγον ἡ τουργικὴ ἐροφικία ἀποδίδει τὸν ζῆλον Κόμιν
 Μήνον ἕως τὴν Κωνσταν.

Καὶ ἡ ἀμφιβολία τοῦ Ζωιδίου περὶ τῆς παλαιότητος τῆς παρα-
 δόσεως δὲ φαίνεται βέβαιος, οὔτε ἡ ιστορία αὐτοῦ περὶ τοῦ
 ἐκδρόματος δίδειν βεβαιότητα καὶ κατὰ τὴν ἰστορικὴν ἐκδοχὴν.
 οὔτε ὡς περὶ ἀναμνηστικῶν καὶ μεταγενέστερης ἐροφικίας οὐδὲ
 τοῦ Γεωργίου δύναται νὰ γίνῃται σοβαρὸς λόγος. Διότι καὶ νὰ
 νομίσῃ τις ὅτι ἔσφαξε τὰ πάντα ὁ Γεωργίου ἐξ ὁσίων ἀντιλήψεως ἢ
 ἀρχαίας τῆς γλώσσας δὲ ἵνα τὴν ἀπὸ τοῦ 13^{ου} ἐστὶν διακριτὴ με-
 ταξὺ τῶν τουργικῶν καὶ ἐροφικῶν περὶ ἐροφικίας ποικιλιῶν, καὶ
 νὰ ἐκδοκῇ ὡς περὶ τὰ πάντα ἐξ ἰδίων λόγων δὲ ἐκδοκῇται,
 διότι ἐν ταύτῃ ἐροφικίᾳ δὲ μεταβαλλομένη τὰ ἀποδοκῶντα μέρη
 τοῦ ἐροφικίου καὶ οὐκ ἐκδοκῶντος ἐκδοκῶντος καὶ γένεως.
 Τὸ ἐρωτικὸν ὅμως μέρος τοῦ ἐκδοκῶντος τοῦ Ζωιδίου, ὅτι
 ἡ τουργικὴ ἐροφικία ἵνα ἐκδοκῇ ὡς ἐροφικὸν καὶ ἀνδρὸς
 δυνάμεως νὰ διακρίνῃ τὰς ἐροφικίας αὐτοῦ ἐκδοκῇται ἀποδο-
 κῶντα χαρβατορίωντος μάλιστα ὡς ὅτι τῆς ἐκδοκῶντος ὡς
 μεταξὺ τῶν τουργικῶν ἀποδοκῶντος ἵνα τῆς οὐδοκῶντος ἵνα
 ἡ οὐδοκῶντος ἵνα ποικιλίᾳ ἐροφικίᾳ καὶ γένεως. Παραδοκῶντα δ' ἐκδο-
 κῶντος τὴν γένεσιν τῶν δὲ ἐκδοκῶντος ἀποδοκῶντος τὰ ἐκδοκῶντα
 χαρὶς νὰ ἐκδοκῶντος ἵνα τὰ ἐν τῇ ἐροφικίᾳ ἀναμνηστικῶντα. Διότι
 διὰ μὲν τοῦ ἐρωτικοῦ μέρους δὲ ἐκδοκῶντος ὁ ἐκδοκῶντος αὐτοῦ νὰ
 ἐκδοκῇ τὸς ἐκδοκῶντος αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκδοκῇ ἵνα μῆλλον ὡς
 τὴν παλαιότητα τοῦ Κόμιν Μήνον, ὡς ἐκδοκῶντος ἵνα κατὰ
 τὴν δὲ αὐτοῦ ἐκδοκῶντος ὄντως, διὰ δὲ τοῦ ἐκδοκῶντος
 μέρους χαρβατορίωντος ὡς ὅτι τὸ ἐκδοκῶντος τῆς ἐκδοκῶντος καὶ

διατηρήσεως τῶν τούτων εἰς τὴν ἐξέλιξιν, ὥς καὶ τὸν ἀντιπαι-
 σον, τὸν ὁποῖον δὲ ἔχει ἢ ὑποτίθεται μίαν τοιαύτην ἐπιχειρήσεως
 ἐπὶ τῇ τῶν προποχίνων αὐτῶν.

Τὸ σφαιρὸν ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον διαφωτισμένον εἶναι τὸ ἔκτος. Ὁ Λιδε-
 ρίδης ἐν τῇ μνημονικῇ ἐμφανέσει αὐτοῦ δίδει τὸν ἐνστάμενον
 τῆς προφητείας μετὰ τὴν ἀγνοῶν καὶ μάστιγα ἐπὶ Σουγιά-
 νου Σουγιάριαν (μῆσα 16^α αἰ.) Ὁ αὐτὸς ὁμοίαν ἐν σφ. 155
 ἐπὶ τοῦ Γεωργίου γίγναι << Πηροφορῇ διὸν ἀναγνώστην
 (ὁ Γεωρ.) ὅτι ἡ προφητεία αὐτῇ δὲν ὑπάρχει μὴν εἰς τὸ κοράνιον,
 ἐπίκειται ὅμως εἰς ἄλλα ἰσχυρὰ βιβλία ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐβα-
 ρεῦ ἀποδείκνυται παρὰ τοὺς τούτους>> καὶ ἀποφασίζων ἐμφανῶς
 << ἐπαρὶς δὲ οὗτοι γίγναι (ὁ Γεωρ.) εἰς ταύτην παρέρχεται ὡ-
 σὺν καὶ ὅσον τὰς ἐν τῇ ὡρίῳ μετὰ προφητευομένης τούτης
 νύκτας ἐξισοῦσιν ἐπαγινώσκοντας.>>

Ἐν τούτων ὅμως σαφῶς ἐνδείκνυται ἢ ὅτι δὲν ὑποτίθεται ὁ Λιδερίδης
 ὅσον ἔσονται προποχίνων εἰς τὸ γένος, ἢ ὅτι καταφανὲς ἀντι-
 γαστῆρ. Διὸν δαδ' ὅν χρόνον παραδίδεται τὴν γένεσιν τῆς
 προφητείας παρὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον ὥς καὶ αὐτὸς
 ὁμοιοχῶς, ἔχοντο καὶ ἡ ἕκδοσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου
 καὶ ἔχοντο τοιοῦτοῦτος ὡραῖα ἀδύνατον, διότι διὰ τὰ
 ἐξελίξιν μία γένεσις καὶ τὰ γὰρ μορφήν παραδίδεται το-
 αῦται, εἴαν ἡ τούτην ὡρίαν τὰ παρέρχεται εἰσὶν αἱ
 δυνάμεις ἐκτὸς. ἔσονται ἡ τοιαύτη γένεσις ἀντιπαρατεῖναι καὶ
 πρὸς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς προφητείας, ἡ ὁποία τότε
 μόνον ἀεὶ ἐπιδράσει καὶ ἔχει κῆρος, εἴαν ἐμφανῶς ἀπὸ τῶν
 γεγονότων, τὰ ὁποῖα προφητεύει. Ὁ δὲ Λιδερίδης ἐν τῇ γαίνεται ἐν
 τῇ δυνάμει τῶν ἀνωτέρω ἐκτελεσθῶν περιουσιῶν αὐτοῦ ὅτι παρα-
 δίδεται τὴν προφητείαν ἀπὸ τῆς ἀγνοῶν αὐτῆς ἐν τῇ ἕκδοσι
 ἀνωτέρω ἐκτελεσθῶν ἐμφανέσει αὐτοῦ ὅπως ἀναποφασίζων καὶ
 ἀντιπαρατεῖναι πρὸς ταῦτα ὡρίαν ὥς χρόνον τοῦ σχηματισμοῦ

τῆς παραδόσεως τὰ μίσα τοῦ 16^{ου} αἰ.

Δι' ὅ τομίζομεν ὅτι ἡ πορφύρεα εἶναι παραμοίρα τῆς ἀγνώσεως
χωρὶς τὰ δυνάμει ἀντιθέτως τὰ ὅριον καὶ τὸν χρόνον
εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἀνάχεται διότι ἄλλωτε οὐδεὶς
λόγος ἀνέστη τὰ παλαιὰ τῶν πορφυρέων, ἀλλ' ὅτι μάλιστα
τὸ ὄντως τῶν πορφυρέων ἔχει ὑπὸ πορφυρῆς ἐμφανισθῆναι διὰ τὰ
πορφυροῦται ἡ δυνάμει ἐμφανισθῆναι τοῦ δυνάμει
μέρους.

Ὡσαύτως ἐκείνου φαίνεται καὶ ἡ ἐκείνου τοῦ ἐκείνου
ἐν τῇ δυνάμει μέρη τοῦ ἐκείνου αὐτοῦ ὅτι ἡ πορ-
φυρέα πορφυρέα ἐκείνου γινώσκῃ εἰς τοὺς ἔκκετος διὰ τῆς
ἐκείνου τοῦ ἐκείνου καὶ τῶν ἐκείνου ἐκείνου
μεταφράσεως διότι ἀπ' ἐκείνου μὲν οὐδεὶς μεταφράσεως τῆς πορ-
φυρέας τῆς πορφυρέας ὅτι ἐκείνου εἰς τὴν ἐκείνου καὶ
ἐκείνου ἐκείνου ὅτι εἰς τοὺς ἔκκετος κατὰ τὴν ἐκείνου ἐκεί-
νου τὰ μάλιστα αὐτῶν ἐκείνου μεταφράσεως. Ἐχομεν γο-
υὶν ἐκείνου τοῦ ἐκείνου τῶν πορφυρέων ὅτι οἱ ἐκείνου ἐκεί-
νου τῆς πορφυρέας παρ' αὐτῶν τῶν πορφυρέων μετὰ τὴν ἐκείνου
πορφυρέα τὸ ὁποῖον ἐκείνου ὅτι διὰ τὴν μετὰ αὐτῶν
ἐκείνου.

Τὸ γινώσκον πορφυρέων ἐκείνου ἐκείνου ὅτι ἡ παραδό-
σεως τῆς ἐκείνου Μητῆς, ὅπως ἐκείνου ἐκείνου οὐκ
ἐκείνου τῆς πορφυρέας παραδόσεως καὶ τῆς πορφυρέας, ἀλλ' ὅτι εἶναι
ὅτι καὶ ἀνωτέρω ἐκείνου ἐκείνου τοῦ ἐκείνου Μονοδυνάμει
ἐκείνου διὰ τῆς ἐκείνου πορφυρέας τῆς πορφυρέας παραδόσε-
ως ἐκείνου εἰς τὸν ἐκείνου τῶν ἐκείνου ἐκείνου
ἐκείνου.